

N:o 19.

Uppläst och godkänd hos Första Kammarén den 18 juni 1887.
— — — — Andra Kammarén den 18 — —

*Riksdagens skrifvelse till Konungen, angående behörighet för qvinna
att väljas till ledamot af fattigvårdsstyrelse och af skolråd.*

(Lagutskottets utlåtande n:o 16.)

Till Konungen.

Hos Riksdagen har framställning blifvit gjord om sådan ändring af nu gällande bestämmelser i fråga om behörighet att väljas till ledamot af fattigvårdsstyrelse och af skolråd, att dylik behörighet jemväl må tillkomma qvinna.

Hvad härvid först angår frågan om qvinnas inväljande i fattigvårdsstyrelse, torde det väl icke vara fullt klart, att nu gällande lagstiftning lägger bestämdt hinder i vägen härför, der nemligen fattigvårdsstyrelsen ej utgöres af kommunalnämnden. I förordningen angående fattigvården förekommer icke någon bestämmelse, som i och för sig utesluter möjligheten, att qvinna skulle kunna i fattigvårdsstyrelse inväljas. Deremot har man i den omständighet, att i kommunalnämnd, som enligt § 10 mom. 1 af nämnda förordning skall å landet utgöra fattigvårdsstyrelse, der fattigvårdssamhället ej annorlunda förordnar, endast män kunna inväljas, sökt ett stöd för det antagande, att fattigvårdsstyrelse, äfven i stad och der särskild sådan å landet finnes, skall bestå uteslutande af män.

Utan att nu närmare inlåta sig på tolkningen af ifrågavarande bestämmelser anser Riksdagen, att qvinnors inväljande i fattigvårdsstyrelse

skulle kunna vara samhället till ganska väsentligt gagn. De göromål, som enligt fattigvårdsförordningen åligga fattigvårdsstyrelse, kräva så mycken tid, att det ofta kan vara för den af andra värf upptagne mannen förenadt med stor svårighet att på ett tillfredsställande sätt fullgöra desamma. Granskar man närmare beskaffenheten af dessa göromål, sådana de i §§ 12 och 13 af fattigvårdsförordningen finnas angifna, kan man ej undgå att erkänna, att qvinnan genom arten af sin begåfning och de sysselsättningar, åt hvilka hon i allmänhet egnar sig, är synnerligt väl lämpad för fullgörandet af åtminstone en del af antydda skyldigheter. I detta afseende må särskildt erinras om fattigvårdsstyrelsens förpligtelse att tillse, det barn, hvilkas underhåll åligger fattigvårdssamhället, erhålla vård och kristlig uppfostran. Äfven i öfrigt torde qvinnan i högre grad än mannen vara i besittning af den grannlagenhet och ömhet mot den nödstälde, som i väsentlig mån ökar värdet af meddelad hjälp och bidrager att hos den, som blir föremål därför, väcka och underhålla hågen att, såvidt i hans förmåga står, sjelf draga försorg för sig och de sina.

Beträffande vidare den ifrågasatta behörigheten för qvinna att inväljas i skolråd, så synas giltiga skäl tala äfven härför. Det sätt, hvarpå qvinnan under senare tider i allt större utsträckning visat sig kunna verka på undervisningens alla områden, synnerligen inom folkskolan, torde innebära en borgen för, att hennes deltagande i ledningen af folkskolans angelägenheter inom de särskilda skoldistrikten skulle kunna vara icke blott utan skadlig inverkan utan äfven till gagn. Detta gäller särskildt i fråga om öfvervakandet af undervisningen i qvinnlig slöjd, för hvilket ändamål skolråden flerstädes lära nödgats anlita biträde af deruti erfarna qvinnor.

Då Riksdagen emellertid anser en fullständig utredning af de för ändamålets vinnande nödiga lagstiftningsåtgärder böra föregå framläggandet af ett lagförslag i ämnet, får Riksdagen härmed anhålla, att Eders Kongl. Maj:t täcktes låta utarbета och för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändring i gällande lagstiftning, att hinder icke må möta för att i kommunala angelägenheter röstberättigad qvinna må kunna såväl i stad som på landet inväljas till ledamot af skolråd och af fattigvårdsstyrelse, der denna å landet icke utgöres af kommunalnämnd.

Med undersätlig vördnad:

Stockholm den 18 juni 1887.